

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 653/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., O., zastúpeného advokátom JUDr. J. M., L., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 1089/1998 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2013 doručená sťažnosť M. K., O. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. M., L., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 1089/1998.

Zo sťažnosti vyplýva:

„V predmetnej právnej veci porušovateľ koná ako súd prvého stupňa o návrhu maloletých detí J. a D. S... proti odporcovi M. K. (sťažovateľovi), o určenie otcovstva. Konanie je vedené na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 2C 1089/1998. Konanie sa začalo na návrh matky... podaný na Okresný súd Brezno dňa 23. 9. 1998 a vec bola Okresnému súdu Kežmarok postúpená dňa 16. 11. 1998. Konanie doposiaľ nie je právoplatne skončené...“

V danej veci sa konanie o určenie otcovstva začalo na súde v roku 1998 a hoci od podania návrhu už uplynulo pätnásť rokov, tak konania doposiaľ nie je právoplatne skončené.“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Okresný súd Kežmarok v konaní o určenie otcovstva vedenom pod sp. zn. 2 C 1089/1998 porušil základné právo sťažovateľa M. K..., trvalé bytom O., štátneho občana Slovenskej republiky, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Sťažovateľovi M. K..., trvale bytom O., sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 22.500,- eur, ktoré mu je Okresný súd Kežmarok povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou, s jej prílohami a po overení aktuálneho stavu konania na okresnom súde dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti vychádzal zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označeného práva vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. m. m. II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08).

Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to vyplýva z jeho rozhodnutia o sťažnosti č. 16970/05 vo veci sťažovateľa Miroslava Mazureka proti Slovenskej republike.

Zo sťažnosti a z jej príloh okrem iného vyplýva, že okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 2 C 1089/1998-42 z 9. októbra 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“). Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie.

Sťažnosť sťažovateľa namietajúca porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu bola ústavnému súdu doručená až 18. októbra 2013, teda v čase, keď k porušovaniu označeného práva postupom okresného súdu už nemohlo dochádzať.

Vydaním prvostupňového rozsudku a postúpením veci krajskému súdu okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto záležitosť možno posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní stavu právnej neistoty sťažovateľa skončila rozhodnutím vo veci samej pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Vo veci samej už okresný súd po doručení sťažnosti ústavnému súdu nemohol konať, pretože spis sa v tom čase nachádzal už na Krajskom súde v Prešove.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, spôsobovať prípadné prierahy, a teda nemohol ani porušovať základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2013